

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.21.155/2017/8/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Soós Tibor Ügyvédi Iroda (**felperesi jogi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Soós Tibor ügyvéd) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek - a Hornyik Ügyvédi Iroda (**XIX. rendű alperesi jogi képviselő címe.**, ügyintéző: dr. Hornyik Katalin ügyvéd) által képviselt **XIX.rendű alperes neve (XIX.rendű alperes címe)** XIX. rendű alperes és **dr. XX.rendű alperes neve (XIX.rendű alperes címe)** XX. rendű alperes, a Kovács, Barborják és Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Barborják Zoltán ügyvéd) által képviselt **XXI. rendű alperes utóbbi neve** sz. XXI.rendű alperes neve **XXI. rendű alperes címe)** XXI. rendű alperes és **dr. XXII.rendű alperes neve (XIX.rendű alperes címe)** XXII. rendű alperes, a dr. Kovács Tibor ügyvéd (**XXIII. rendű alperesi jogi képviselő címe)** által képviselt **XXIII.rendű alperes neve (XXIII.rendű alperes címe)** XXIII. rendű alperes, a dr. Matúz György ügyvéd (fél címe 10) által képviselt **XXIV.rendű alperes neve (XXIV.rendű alperes címe)** XXIV. rendű alperes, a Dr. Tácsik Réka Ügyvédi Iroda (**XXV. rendű alperesi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Tácsik Réka ügyvéd) által képviselt **XXV.rendű alperes neve (XXIV.rendű alperes címe)** XXV. rendű alperes és **XXVI.rendű alperes neve (XXIV.rendű alperes címe)** XXVI. rendű alperes, a Kálmándy Ügyvédi Iroda (**XXVII. rendű alperesi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Kálmándy László ügyvéd) által képviselt **XXVII.rendű alperes neve (XXIV.rendű alperes címe)** XXVII. rendű alperes, a dr. Matúz György ügyvéd (fél címe 10) által képviselt **Dr. XXVIII.rendű alperes neve (XXIV.rendű alperes címe)** XXVIII. rendű alperes, a dr. Boros István ügyvéd (**XXIX. rendű alperesi jogi képviselő címe)** által képviselt **XXIX.rendű alperes neve (XXIX.rendű alperes címe fszt. 2.)** XXIX. rendű alperes, a dr. Farkas Erika ügyvéd (**XXX. rendű alperesi képviselő címe)** által képviselt **XXX.rendű alperes neve (XXIX.rendű alperes címe)** XXX. rendű alperes és **XXXII.rendű alperes neve (XXXI.rendű alperes címe)** XXXII. rendű alperes, a dr. Kovács Tibor ügyvéd (**XXIII. rendű alperesi jogi képviselő címe.)** által képviselt **XXXIII.rendű alperes neve (XXXI.rendű alperes címe)** XXXIII. rendű alperes, a Zamecsnik Pósfai és Társai Ügyvédi Iroda (**XXXIV. rendű alperesi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Zamecsnik Tamás ügyvéd) által képviselt **XXXIV.rendű alperes neve (XXXI.rendű alperes címe)** XXXIV. rendű alperes és **XXXIV.rendű alperes nevené (XXXI.rendű alperes címe)** XXXV. rendű alperes, a Vitári Ügyvédi Iroda (**XXXVI. rendű alperes jogi képviselője címe**, ügyintéző: dr. Vitári Jenő ügyvéd) által képviselt **XXXVI. rendű alperes neve (XXXVI. rendű alperes címe)** XXXVI. rendű alperes ellen **jelzálogból való kielégítés térése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. július 13. napján meghozott 24.P.21.818/2015/78. számú részítélete ellen a felperes 81. sorszámon előterjesztett fellebbezése, valamint a XXIV. és XXVIII. rendű alperes Pf. 4. sorszámu csatlakozó fellebbezése folytán meghozta a következő

R É S Z Í T É L E T:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét részben megváltoztatja, és a XIX., XX., XXV., XXVI., XXIX., XXX., XXXII. rendű alperesek elsőfokú perkötségét fejenként 500.000 (ötszázezer) forintra, a XXXVI. rendű alperesét 100.000 (százezer) forintra leszállítja, míg a XXIV. és XXVIII. rendű alperesek elsőfokú perkötségét személyenként 1.000.000 (egymillió) forintra felemeli. Egyebekben az elsőfokú részítéletet azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy annak a keresetet elutasító rendelkezése a XIX.-XXX. és a XXXII.-XXXVI. rendű alperesekre terjed ki.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a XXIV. és XXVIII. rendű alpereseknek fejenként 520.000 (ötszázhuszezer) forint, a XIX., XX., XXIII., XXV., XXVI., XXIX., XXX., XXXII., XXXIII. rendű alpereseknek személyenként 250.000 (kétszázötvenezer) forint, míg a XXI., XXII., XXVII., XXXIV. és XXXV. rendű alpereseknek egyenként 250.000 (kétszázötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A felperes fellebbezésére le nem rótt illetéket az állam viseli.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes az elsődleges keresetében az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 251. § (1) és (3) bekezdése, valamint a 255. § (1) bekezdése alapján a XIX.-XXVIII. rendű alpereseket annak tűrésére kérte egyetemlegesen kötelezni, hogy a 40.000.000 forint és ennek 1993. augusztus 30-tól számított, évi a mindenkor i jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű kamata követelését a budapesti helyrajzi számú ingatlanokból kielégítse, míg a XXIX.-XXX. és XXXII.-XXXVI. rendű alpereseket annak tűrésére kérte kötelezni, hogy a további 40.000.000 forint és ennek a fenti időponttól járó és mértékű kamata követelését a helyrajzi számú ingatlanból kielégítse. Másodlagosan az alperesek és a **adós neve** Rt. (továbbiakban: adós) között létrejött adásvételi szerződések Ptk. 114. § (3) bekezdésén alapuló semmisége okán a 2013. évi V. törvény (új Ptk.) 6:113. § (1) bekezdése alapján a hozzá át nem utalt vételárak és azok kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket.

Követelése ténybeli alapjaként előadta, hogy az 1992. június 2-án kelt adásvételi szerződéssel 157.000.000 forint+áfa vételárért a (a továbbiakban: ingatlan2) és helyrajzi számú (a továbbiakban: ingatlan6) ingatlanok tulajdonjogát átruházta az adósra. Az adóssal szemben fennálló vételár követelését jelzálogjog, a jelzálogjogot elidegenítési és terhelési tilalom biztosítja, melyek az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzést nyertek valamennyi ingatlanra. Az adóst a Fővárosi Bíróság, illetve a Legfelsőbb Bíróság 1995. október 16-án jogerőre emelkedett ítélete 138.022.000 forint vételár és kamatai megfizetésére kötelezte. Az adós a jogerős ítélet ellenére nem teljesített, a követelése az adóssal szemben 1995. márciusban elrendelt, és a 2008. június 27-én jogerős végzéssel befejezett felszámolási eljárásban nem nyert kielégítést. Az alperesek a felszámolási eljárás elrendelését megelőzően az ingatlanokat az adóstól megvásárolták, tulajdonjog bejegyzés iránti kérelmüket a tulajdoni lapokra vezetett széljegy is feltünteti.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. A XXXVI. rendű alperes kivételével valamennyi alperes hivatkozott arra, hogy a felperes adóssal szemben fennálló vételár követelése legkésőbb 2013. június 27-én elévült, ezért a Ptk. 264. § (1) bekezdése alapján a jelzálogjog megszűnt. A XXI., XXII., XXIV., XXVII., XXVIII. és XXXIII. rendű alperes hivatkozott arra is, hogy a tulajdonjog ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzésének hiányában átruházással az ingatlanon a Ptk. 117. § (3) bekezdésére figyelemmel tulajdonjogot nem szereztek, ezért a Ptk. 251. §-a alapján tűrés kötelezettségük nincs. A XXI., XXII., XXV., XXVI., XXXIV. és XXXV. rendű alperesek állították, hogy a tulajdonjogot elbirtoklás útján megszerezték. Azt, hogy e tény mely okból teszi alaptalanná a felperes keresetét, kizárólag a XXI. és XXII. rendű alperes fejtette ki. Álláspontjuk szerint mivel az elbirtoklás eredeti szerződmód, az ingatlan tulajdonjogát tehermentesen szerezték meg, ezért nem dologi kötelezettek.

Az elsőfokú bíróság részítéletével a XIX.-XXXVI. rendű alperesekkel szemben a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy az alpereseknek külön-külön fizessen meg 500.000 forint + áfa perköltséget. Megállapította, hogy a le nem rótt 900.000 forint illetéket az állam viseli.

Részítéletének indokolásában idézte a Ptk. 251. § (1) és a 256. § (1) bekezdését. Rámutatott arra, hogy a jelzálogjog alapításakor a személyi és dologi kötelezett nem vált szét, az adós azonban az ingatlanokat - a bejegyzett jelzálogjog fennállása mellett - értékesítette, így az alperesek az ingatlanra utóbb olyan jogot szereztek, amely alapján a tulajdonjog bejegyzése iránti igényvel léphetnek fel. Az ingatlan2 társasházzá alapítása mellett az alperesek tulajdonjoga is bejegyzést nyert az egyes albetétekre, míg az ingatlan6 tulajdoni lapján az alperesek tulajdonjog bejegyzés iránti kérelme széljegyzett. Mindezek alapján az alperesek mint a perbeli ingatlanokon utóbb jogot szerző dologi kötelezettek (vagy legalább dologi várományosok) a jelzálogjog alapján a zálogtárgyból való jogosulti kielégítést tűrni kötelesek. Az alperesek védekezésére figyelemmel ezt követően a felperes adóssal szembeni vételár követelésének elévülését vizsgálta. A Ptk. 326. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy a felperes követelésének elévülése az 1992. június 2-án kelt adásvételi szerződésben meghatározott teljesítési határidő leteltével megkezdődött. A felperes a követelését az elévülési idő letelte előtt bíróságon érvényesítette, ezért a Ptk. 327. § (2) bekezdése alapján az elévülés megszakadt, majd az eljárás jogerős befejezése után, 1995. október 16-án újból megkezdődött. A Ptk. 327. § (3) bekezdése értelmében ezt követően az elévülést csak a végrehajtási cselekmények szakították meg. Ilyen végrehajtási cselekmény az adóssal szembeni felszámolási eljárásban a felperes hitelezői igényének bejelentése. A felszámolási eljárást a bíróság 2008. június 27-én jogerősen befejezte, mely során a felperes követelésének kielégítésére az adós vagyona nem nyújtott fedezetet. A felszámolás jogerős befejezése után az elévülés újból megkezdődött, és 2013. június 27-én eltelt, ezért a felperes adóssal szemben fennálló követelése e napon elévült. A követelés elévülése miatt a Ptk. 264. § (1) bekezdése alapján a jelzálogjog megszűnt. A felperes 2013. július 16-án kelt, az alperesekhez intézett fizetési felszólításai az ötéves elévülési határidőn túliak voltak, másrészt nem minősülnek végrehajtási cselekménynek. A felperes érvelésére figyelemmel az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a felszámolást befejező és az adóst megszüntető végzés Céglőnyben történt közzétételének az időpontja az elévülés újbóli megkezdődése szempontjából irreleváns, mert az kizárólag tájékoztatás, melyhez joghatás nem fűződik.

Az elsőfokú bíróság az alperesek jogi képviselőinek munkadíját a 32/2013. (VIII.22.) IM rendelet (R.) 3. § (2) bekezdés b) pontjának figyelembevételével a (6) bekezdés alapján mérsékelve állapította meg. A XXIV. és XXVIII. rendű alperesek jogi képviselőjének munkadíját a 2. § (2) bekezdése alapján a pertárgy értékére és az elvégzett ügyvédi tevékenységre tekintettel mérsékelte, kiemelve, hogy bár a jogi képviselő több beadványt készített, de ezekben minden esetben hasonló jogi érveléseket alkalmazott, és két alperes képviseletében együttesen terjesztette elő azokat.

A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú részítélet megváltoztatását és keresetének teljesítését kérte. Másodlagosan az elsőfokú bíróság perköltségről hozott rendelkezésének a megváltoztatását és a megállapított ügyvédi munkadíjak másodfokú tárgyaláson megjelölt összegű leszállítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg az adóssal szemben fennálló követelése elévülését. Előadta, hogy az elsőfokú eljárásban hivatkozott 7.Pf.20.084/2012/10. számú ítéletében a Fővárosi Ítéltábla azt állapította meg, hogy az adóssal szembeni követelése elévülésének kezdő időpontja 2008. szeptember 16-a, a keresetlevelet pedig az elévülési idő eltelte előtt benyújtotta. Kifejtette, hogy a felszámolási eljárás 2008. szeptember 16-án, a jogerős végzés Céglőnyben történt kihirdetésével ért véget, mely közzétételt az elsőfokú bíróság tévesen, jelentéktelen tájékoztatásnak minősített. A felszámolási eljárást lefolytató megyei bíróság részére a felszámolást befejező, az adóst megszüntető végzést nem kézbesítette, ezért a felszámolási eljárást

jogerős befejezéséről kizárólag a Céglőnyből értesülhetett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Ptk. 327. § (3) bekezdésére hivatkozással tévesen ítélte az elévülés megszakítására alkalmatlannak a fizetési felszólításokat, mert azokat egyrészt az elévülési időn belül adta ki, másrészt, mivel az alperesekkel szemben az elévülést megszakító felszámolási eljárásban nem hoztak végrehajtható határozatot, indokolt volt a felszólító levelek kiküldése.

A XIX.-XXX. és XXXII.-XXV. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték annak helyes indokai alapján. A XXXVI. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A XXIV. és XXVIII. rendű alperesek csatlakozó fellebbezésükben a részükre megítélt perköltség összegét személyenként 500.000 forinttal kérték felemelni. Előadták, hogy a megbízási szerződésekben kikötött munkadíj a pertárgy értékére (240.844.690 forint) figyelemmel a R. 3. § (1) bekezdésében meghatározott összeget nemhogy nem haladta meg, de el sem érte. Mindemellett a jogi képviselőjük az elsőfokú bíróság által tartott tizenegy tárgyalásból kilenc tárgyaláson részt vett, részletes ellenkérelmet terjesztett elő, és a felperes valamennyi beadványára jogi okfejtéssel alátámasztottan reflektált. Mindezek miatt a R. 2. § (2) bekezdésének alkalmazása a pertárgy értékére és az elvégzett ügyvédi tevékenységre tekintettel nem volt indokolt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt az 1952. évi III. törvény (Pp.) 228. § (4) bekezdése szerint fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért az elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság egészében bírálta felül.

A fellebbezés részben, a perköltség tekintetében alapos, míg a XXIV. és XXVIII. rendű alperes csatlakozó fellebbezése megalapozott.

Az ítéletábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást részben pontosítja.

A felperes az adóssal kötött szerződéssel a perbeli három ingatlanon felül még további egy ingatlan tulajdonjogát is átruházta az adósra. A négy ingatlan vételára összesen 171.375.000 forint volt, mely összegből a telek árát az általános forgalmi adót nem tartalmazó 100.000.000 forintban, míg a felépítmények vételárát 57.000.000 forint + áfa összegben határozták meg a szerződő felek. A társasházzá alakított ingatlan2 törzslapjáról az ingatlanügyi hatóság a jelzálogjogot törölte, és azt az egyes albetétekre jegyezte be egyenként 40.000.000 forint és járuléka erejéig, mely albetétek tulajdonosaként az ingatlan-nyilvántartás az adóssal tünteti fel. Az ingatlan6 és az albetétek (kivéve egy ingatlant) tulajdoni lapján az ingatlan-nyilvántartási eljárás megindítását tanúsító széljegy nincs.

Az így kiegészített tényállás alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével az alábbi, eltérő indokok alapján értett egyet.

A felperes mint jogosult a Ptk. 255. § (1) bekezdése alapján jelzálogjogát kívánta érvényesíteni, mely igényének ténybeli alapjaként azt adta elő, hogy az adóssal megkötött adásvételi szerződések alapján az alperesek zálogkötelezettek, az ingatlanokat kvázi tulajdonosként birtokolják. E tények azonban nem alapozzák meg a felperes által érvényesíteni kívánt jogot.

A zálogjog valamely követelés biztosítékaul szolgáló, a biztosított követelés tekintetében elsőbbségi kielégítési jogot adó, abszolút hatályú dologi jog. Az abszolút hatály azt jelenti, hogy a zálogjogból fakadó kielégítési jog mindenkivel szemben hatályos, a Ptk. 256. § (1) bekezdése alapján azzal szemben is, aki a zálogtárgyra az elzálogosítás után szerez jogot. A zálogjogi jogviszony egyik pólusán a zálogjogosult áll, a másikon - az abszolút hatályból következően - a zálogtárgy mindenkori tulajdonosa (zálogkötelezett) és a zálogtárgyon bármilyen egyéb joggal rendelkező

személy, akik kötelesek tûrni, hogy a zálogjogosult a kielégítési jogát gyakorolja. A Ptk. 112. § (1) bekezdése alapján a dolog feletti rendelkezési jog (így a dolog biztosítékul adásának és más módon történő megterhelésének joga is) a tulajdonost illeti meg, következésképpen a dolgot terhelő zálogjog létrejöttéhez szükséges az is, hogy a zálogkötelezett a zálogtárgy tulajdonosa legyen, vagyis a zálogkötelezett kizárólag a dolog tulajdonosa lehet. A zálogtárgyon bármilyen egyéb joggal rendelkező, a zálogjogosult kielégítési jogának gyakorlását tûrni köteles személyek nem zálogkötelezettek. A zálogkötelezett, azaz a zálogtárgy mindenkori tulajdonosának tûrési kötelezettsége a biztosított követelés erejéig a zálogtárggyal való helytállásra terjed ki.

Zálogjogot nemcsak a biztosított követelés adója (személyi kötelezett), hanem harmadik személy (dologi adós) is alapíthat. Jelen esetben a személyi kötelezett és a dologi kötelezett azonos személy, az adós volt, aki a zálogtárgy ingatlanokra tulajdonátruházó adásvételi szerződéseket kötött az alperesekkel, illetve perben nem álló személyekkel.

A Ptk. 117. § (3) bekezdése alapján ingatlan tulajdonjogának átruházásához az erre irányuló szerződésen vagy más jogcímen felül a tulajdonosváltásnak az ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzése is szükséges.

E rendelkezésből következően ahhoz, hogy a vevő az ingatlan tulajdonjogának átruházására irányuló szerződés alapján a tulajdonjogot megszerezze, a tulajdonosváltásnak az ingatlan-nyilvántartásba való, konstitutív (jogkeletkeztető) hatályú bejegyzése is elengedhetetlen. Az alperesek tulajdonjoga azonban az ingatlan-nyilvántartásba nem nyert bejegyzést, ebből következően az ingatlanokon tulajdonjogot nem szereztek, ennek hiányában pedig nem zálogkötelezettek, ezért a zálogtárggyal való helytállásra kiterjedő tûrési kötelezettségük sincs.

Az 1997. évi CXLI. törvény (Inytv.) 48. § (2) bekezdése szerint pedig a tulajdoni lapon feltüntetett széljegy a bejegyzés, átvezetés, feljegyzés iránti eljárás megindítását tanúsítja csupán, ezért az zálogkötelezettséget nem alapoz meg.

Mivel az alperesek nem zálogkötelezettek és ezért helyállási kötelezettségük sincs, a jelzálogjog Ptk. 264. § (1) bekezdésén alapuló megszűnésének kérdése irreleváns, mely miatt a másodfokú bíróság a jelzálogjoggal biztosított felperesi követelés elévülését nem vizsgálta.

A felperes a másodlagos keresetében az alperesek által kötött adásvételi szerződések Ptk. 114. § (3) bekezdése szerinti semmissége okán az adós által részére át nem utalt (pontosan meg nem jelölt) vételárak megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket a 2013. évi V. törvény (új Ptk.) 6:113. §-a alapján.

A 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 46. §-a szerint az elidegenítési tilalom, az elidegenítési és terhelési tilalom, illetve a rendelkezés jogát más módon korlátozó tilalom tekintetében az új Ptk. hatálybalépését követően az új Ptk. rendelkezéseit kell alkalmazni akkor is, ha a tilalmat az új Ptk. hatálybalépése előtt kötötték ki, vagy az már az új Ptk. hatálybalépése előtt fennállt.

Az új Ptk. 5:32. § (1) bekezdése szerint pedig az elidegenítési és terhelési tilalommal ellentétes rendelkezés joghatása már nem a semmisség, hanem a relatív, a tilalom jogosultjával szembeni hatálytalanság, ezért az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazása fel sem merülhet. Egyebekben az érvénytelenség jogkövetkezményeinek levonása a szerződő felek között lehetséges, így a másodlagosan érvényesített jog emiatt sem illetné meg a felperest az alperesekkel szemben.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíjat részben, az alábbiak miatt leszállította.

Az elsőfokú bíróság a felperest valamennyi alperes részére 500.000 forint+áfa ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére kötelezte. A XIX.-XX., a XXIV. és XXVIII., a XXV.-XXVI., a XXIX., valamint a XXX. és XXXII. rendű alperesek képviselői nem általános forgalmi adó alanyok,

ezért ügyvédi munkadíjait áfa nélkül kellett volna megállapítani, emiatt az érintett alperesek részére fizetendő perköltség összegét az ítélet tábla az áfa összegével csökkentette.

A XXXVI. rendű alperes perköltséget nem igényelt, ezért a felperes fellebbezési kérelmével egyezően a részére fizetendő perköltséget az ítélet tábla 100.000 forintra leszállította.

A pertárgy értékére és a kifejtett ügyvédi tevékenységre figyelemmel a perköltség további mérséklésére a másodfokú bíróság nem látott alapot.

A XXIV. és XXVIII. rendű alperesek az R. 2. § (1) bekezdése alapján kérték jogi képviselőjük munkadíjának megállapítását, és csatolták az annak összegét igazoló okiratot, mely szerint személyenként 1.000.000 forint megbízási díjat kötöttek ki. Az R. 2. § (2) bekezdése értelmében az (1) bekezdés alapján megállapított munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a pertárgyérték értékével vagy a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

A jelen perben a pertárgyérték meghatározására a Pp. 24. § (2) bekezdés f) pontja irányadó, azaz a pertárgyérték a zálogjoggal biztosított követelés értéke, mely a XXIV. és XXVIII. rendű alperesek esetén 40.000.000 forint, és a Pp. 25. § (4) bekezdés alapján a követelés járulékaik figyelmen kívül maradnak. A pertárgyérték alapján az R. 3. § (2) bekezdés b) pontja szerint megállapítható ügyvédi munkadíj összege 1.400.000 forint, melyet az igényelt összeg nem ér el, ezért az a pertárgyérték alapján eltúlzottnak nem tekinthető. A jogi képviselő írásbeli ellenkérelmet terjesztett elő, a felperes valamennyi előkészítő iratára, keresetváltoztatást tartalmazó beadványára írásban és részletes jogi okfejtést tartalmazó beadványban reagált, a kitűzött tizenegy tárgyalásból kilenc tárgyaláson megjelent, ahol a szükséges nyilatkozatokat megtette, ezért a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység sem indokolta a megbízási szerződésben kikötött díj mérséklését.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta. Az elsőfokú bíróság a keresetet a XIX.-XXXVI. rendű alperesekkel szemben utasította el, azonban a XXXI. rendű alperessel szemben a 39-I. számú végzésével a pert megszüntette, ezért az ítélet tábla az elsőfokú ítélet rendelkező részét ennek megfelelően pontosította.

A felperes fellebbezése kizárólag a perköltség tekintetében és csak részben vezetett eredményre, ezért az ítélet tábla a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a XIX.-XXIII., a XXV.-XXVII., a XXIX.-XXX. és a XXXII.-XXXV. rendű alperesek ügyvédi munkadíjából álló, az R. 3. § (5) bekezdése alapján a (6) bekezdésre figyelemmel a másodfokú eljárásban végzett ügyvédi tevékenységgel arányban álló perköltségének megfizetésére. A XXIV. és XXVIII. rendű alperesek részére teljesítendő ügyvédi munkadíj összegét az ítélet tábla az R. 2. § (1) bekezdése alapján állapította meg. A felperes a csatlakozó fellebbezés tekintetében teljes egészében pervesztés lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a XXIV. és XXVIII. rendű alperesek részére a csatlakozó fellebbezés illetékét is köteles megfizetni. A fellebbezés illetékét a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2018. március 22.

. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Gyuris Judit s.k.
előadó bíró

Egriné dr. Salamon Emma s.k.
bíró

A kiadmány hitelűl: